

MISJONS-RØSTEN

Løssalg 15 øre

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

Nummer 20.

15. oktbr. 1943.

15. årgang.

Vissent løv.

Følgende artikkel er skrevet ut fra indremisjonskretser, men kan ha adresse til alle kristne:

Jeg går gjennom en skog av visst løv. Det er så dødt og blekt alt sammen, og jeg blir så vemodig stemt.

Engang var det annerledes. Engang var alle disse blader grønne og fulle av kraftfullt liv. Engang sang fuglene lykelige under de tette kroner, og menneskene frydet seg over den friske farve, søte duft og deilige skygge som de kastet.

Engang var det slik i den kristne menighets have også. Og jeg går omkring og tenker med stille vemod på Guds rikes herlige, kraftfulle vår.

«Og de holdt trolig fast ved apostlenes lære og ved samfunnet, ved brødsbrytelsen og ved bønnene. Og det kom frykt over hver sjel, og mange under og tegn ble gjort ved apostlene. Og alle troende holdt seg sammen og hadde alt felles, og sine eiendeler og sitt gods solgte de og delte det ut til alle, etter som noen trang til, og idet de samdrøkt hver dag søkte templet og brøt brødet hjemme, nøt de sin mat med fryd og hjertets enfold, idet de lovet Gud og hadde yndest hos folket. Og Herren la hver dag dem som lot seg frelse til menigheten.» Ap. gj. 2, 42—47.

Da var det vårbrus og vårsang, men no?

Jeg ser opp gjennom de svarte, sprikende grenene, hvor de gule, visne bladene henger stille og døde. Det samme føler jeg når jeg ser på all den kristelige virksomhet som vi står midt oppe i idag. Vi har fin-fine bedehus, og vi har utbyggede organisasjoner — en masse sprikende grener. Foreningene som hører til ved hvert bedehus er så mange at de kjemper for livet og plassen, skubber og knubser hverandre. Og nåde

den som tenker på å få vekkelse når basarenes tid er inne. — Nei da skal det samles penger til å frelse folk andre plasser. Her har vi ikke tid til sånt pusleri. Jo, vi arbeider. Men det hele har noe livstrett og blekt over seg.

«Jeg vet om dine gjerninger og ditt arbeid og ditt tålmod, og at du ikke kan tåle det onde. Du har prøvd dem som sier de er apostler og ikke er det, og du har funnet at de er løgnere. Og du har tålmod og har hatt meget å bære for mitt navns skyld, og du er ikke blitt trett. Men jeg har imot deg at du har forlatt din første kjærlighet.» Ap. 2, 2—4.

Er det tilstanden no? Blek høst uten frukt. Bare visne blader.

Det blåser litt. Og løvet rasler. Uvillig og tørt. Det er ofte jeg hører noen liknende i mitt arbeid. — Både hos meg selv og andre. — Vi setter inn med vedvarende kraftig virksomhet. Vi får en stortaler til stedet. Kjør opp med et godt underholdningsprogram til hvert møte. Lokalet fylles. Han taler godt — men selv når vi forsikrer at bønnemøtet bare skal vare fem minutter, så tømmes nesten hele salen når det begynner. Taleren, bedehusformannen og et par av styremedlemmene ber. De kan ikke godt la være. Men så blir det stille. Det raslet i tørt løv. Forsamlingen trekker et lettelsens sukk over at de kan reise seg og komme hjem til radioen og ukebladene. — Dagene går. Programmet nærmer seg det punktet hvor det står: *Slutt*. Og det er nesten det beste ved hele programmet synes noen. Det holdes takketal, og lokalet tømmes. Den uvillige raslen er opphørt. Døden er igjen lydløs og livløs. — Stille, avbleket visst løv. Jeg kjenner høstens kulde risle

igjenom meg, og jeg må folde hendene og be: «Å Gud, la mig ikke bli som et visst løvblad. Hengende på stammen, men uten livsforbindelse med deg. La ikke mitt liv bli blekt og innholdsløst. Jeg vet jo at du ikke ser etter former og teknikk, men du leter etter liv —»

Og jeg går videre gjennom den visne løvskog. Mismotet fyller meg.

Da stanser jeg overrasket foran en grønn, høyreist gran. Den stikker så av mot alt det visne. Og jeg blir så glad. Jeg har møtt livet mitt i dødens verden. For her er liv, her farve, her er saft og kraft. Vinter og kulde biter ikke på den, vissheten og forråtnelsen smitter ikke. Da takker jeg Gud for dette livets tegn.

Enno er det sju tusen som ikke har bøyd kne for Baal. Enno er det fem av de ti som har olje på sine lamper. Enno brenner ensomme lys utover en mørk verden. Enno er det liv.

Da må jeg be igjen:

«Å Herre, la meg få være som granen i skogen, frisk.»

Harald Stene Dehlin
i «Indremisjonstidende.»

Når du føler deg ensom:

Salme 23. Salme 91. Matt. 28, 20.

Om du er blitt skuffet og såret av noe menneske:

Jer. 19, 9—10. Matt. 6, 14—15 og 18, 21—22. 1. kor. 13.

Når skuffelser og vanskeligheter møter:

Salme 37. Matt. 6, 19—21 og v. 25 og 34.

Om alle veger synes deg stengt:

2. Mos. 33, 14. Es. 45, 2; 50, 10. Johs. 10, 9.

Når du tviler på Gud og Hans ledelse:

Es. 49, 14—16, 58, 11. Johs. 6, 39. 1. Tess. 5, 24. Tit. 1, 2.

Om du ikke får din vilje fram:

Matt. 5, 5. Luk. 22, 42. Kol. 3, 12—14.

MSJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN
I MISJONENS TJENESTE

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i hver måned.
Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:
«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementspris er: I løssalg 25 øre, kr. 2.25 for halvåret og kr. 4.50 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonære. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovennevnte adr. Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartalets slutt.

Trykt i Centraltrykkeriet - Sarpsborg.

Fra Søgne.

Det meldes om god søkning til møtene fremdeles. Det er mange ufrelste som møter fram, men det er ikke blitt noe gjennombrudd. Mon om ikke de troende på stedet burde ta en ekstra bønn og fastetid for stedet?

Nordlandsk og lappisk

Bibelmisjon

har gitt ut en orientering angående sitt arbeid i Nor-Norge.

Det er interessant å følge med fra den ringe begynnelse og at det har gått framover. De har no flere arbeidere i Nord-Norge og virker på mange steder, særlig i Troms fylke.

Vi er blitt spurt av noen om hvilken stilling misjonen står i til de frie venner og fra opplysninger i den orientering ser vi at arbeidet drives på helt fritt grunnlag. Arbeidslinjene må vel sies å være noe i likhet med «frimissionen» når det gjelder spørsmål om dåp, menighetsordning m. m.

Hvor det oppstår grupper av troende ønskes det at de ordner seg etter det bibelske mønster. Et nokså tøyelig begrep når vi tenker på at det er anledning for troende innen de forskjellige samfunn å bli antatt som arbeider.

Personlig hadde vi gjerne sett at det var blitt trukket opp klarere linjer her, men på den linje misjonen arbeider kan det nok ikke gjøres. Arbeidet drives ikke etter de «frie venner»s retningslinjer slik som det i de senere år er blitt mere konse-

kvent gjennomført i forsamlingene.

Dette er den oppfatning undertegnede får av virksomheten og etter oppfordring skrives så dette.

Broderhilsen.

G. Iversen.

På pilgrimsferden.

Onsdag 22. september tok jeg en liten tripp til Hauge på Rolvsøy, hvor det var møte. Det er br. Simon Eriksen fra Fredrikstad som trofast har virket der i flere år. Hagstrøm og Solli fra Greåker var der og en del fra stedet. Det var riktig gildt å se dem igjen. Det var åpent å vitne.

Lørdag 25. september deltok jeg på møte hos Arnt Gresløs, Varteig. Vennene fra «Betel» i Os møtte mannsterke fram og deltok med sang og musikk. Det var bestemt bønnemøte og jeg leste endel skriftsteder og så litt om bønne. Br. Erik Lunde talte til slutt og så tok vi bønnemøte igjen. Torsdag og søndag deltok jeg på Misjonshuset.

Tirsdag var det begravelse etter søster Julie Stikka i Tune. Vi møttes i hjemmet kl. 12,30 og broder Aimar Karlsen, som er gift med avdødes søster talte i hjemmet. Det ble pålagt flere kranser og kl. 2 ble hennes jordiske støv senket i graven. Etterpå hadde vi minnefest i hjemmet hvor mange deltok. For min del var det underlig å stå der å tale ved graven og i hjemmet. Jeg kjente jo henne helt fra barnedagene og har vært i dette hjemmet ofte, særlig i den første tid etter jeg ble frelst. No er også hun borte fra legemet og hjemme hos Herren. Hun hadde gått lykkelig hjem ble det sagt og da er jo alt godt. Onsdag var jeg i «Fildelfia», Sarpsborg. De dager vi har møter i Misjonshuset har jeg selvfølgelig deltatt der.

Lørdag 2. oktober hadde vi menighetsmøte. Etter møte hadde vi brødsbrytelse — en riktig god og fredfull stund.

Søndag 3. oktober ble to unge piker døpt. Det var døtrene til br. Karl Handelsby som no ønsket å følge Jesus i dåpens grav. En herlig stund ble det. Å, hvor det gir ro og fred i sinnet å følge Guds ord. Deres bror overga seg til Gud og ble herlig frelst noen dager før så gleden i hjemmet var nok stor.

Onsdag 6. oktober tok jeg bussen

til Halden og deltok i møte på «Betel» om kvelden. Det er meningen å stanse her en tid. Br. Isaksen skal ta en evangelisttur og blir antagelig borte noen uker.

Det var en forferdelig storm og mørkt og regn så frammøtet var ikke så stort. Det er vanskelig å ta seg fram for eldre folk disse mørke kveldene.

Fikk bo hos en gammel kjenning fra Bede ved Sarpsborg, Alfred Karlsen og hustru Karoline. De var med for mange år siden, men kom bort fra Gud og var borte fra samfunnet en tid, men er no lykkelige og glade kristne igjen. Det er godt at Gud tilgir når vi kommer tilbake. Mere fra Halden i neste nr. om vi lever og Gud vil.

G. I.

Fra Arendal.

Den 12. september hadde menigheten i «Betania» sitt årlige høststevne. Det regnet fra morgenen nokså meget så det var hinder for dem som hadde lange veger; for no er det bare de som har sykler som kan komme fram. Men tross regnet så kom venner fra Grimstad, Fevik, Åmli og Eydehavn så vi var en stor venneflokk da møtet begynte kl. 10,30. Etter sangen: «Hvor salig det er møtes» ønsket eldstebroder Larsen forsamlingen velkommen og leste fra salm. 121: «Jeg løfter mine øyne opp til fjeldene, hvor skal min hjelp komme fra?» Det er mange som spør så idag også, men hvor godt å si med David: «Min hjelp kommer fra Herren, himlens og jordens skaper.» Etter at sangen 57. var syngt talte broder Vennesland over Josva 5, han talte om Guds mange under som han gjorde med Israels folk gang på gang; men tro det så var de ulydige og vantro mot Gud. Det var ikke Guds vilje at de skulle sende speidere inn i landet men at de skulle gå like inn. For sin vantro skyld måtte de gå i 40 år i ørkenen. Det er nødvendig for oss å gå i tro til hans løfter; for det har han sagt er han mektig til å føre igjennom. Det var godt å høre broderen vitne om Guds trofasthet og nåde med sine barn. Måtte vi ikke skille helt ut fra verden; for de bare hindrer og ødelegger oss i løp. Det vi trenger er et nytt møte med Jesus så vi blir gjennomrenset og fornyet i vår ånd. Da blir det ikke

Vekkelsen i Kvinesdal.

Kvinesdal er en av Norges vakreste og stolteste bygder, omgitt av høye fjell med fosser og elver som bryter seg fram gjennom de store dalstrøk. Den som engang har sett Kvinesdalen fra utsikten som det heter, ca. 300 m. over dalen, hvor rutebilen pleiet å stanse for at passagertene, vil aldri glemme det vakre syn. 8 km. lenger oppe ligger Vesterdalen, og her var det broder Eichom begynte den frie virksomhet. Et lokalt ble bygget og fikk navnet «Fretheim». Br. Eichom, som var en avholdt og gudfryktig broder døde for noen år siden. Den ledende broder er no Andreas Omland, som kom hjem fra Amerika for noen år siden. Broder Omland er en velskikket leder med gode gaver til å forkynne ordet, og nyter god anseelse i alle kristelige kretser. Første gang jeg besøkte vennene var før jul. Jeg kjente da en mektig ånd over vårt siste søndagsmøte, som var overfylt i både store og lille salen samt gangen; men da vekkelsen brøt ut i sin velde ut på vinteren var det ingen predikende brødre der. Herrens ånd kom som et vær, og folk kom i den dypeste syndenød. De avbrøt broderen som talte og ropte høyt i nød om forbønn. Folket deroppe fortalte meg at de hadde aldri opplevd en så gjennomgripende anger og nød over synden som da grep folket. Samarbeidet med indremisjonen og de frie venner har alltid vært enestående deroppe, så det fortsatte også under vekkelsen. Tilstrømmingen var stor. På et møte kom ca. 25 igjennom, et annet møte 37 o. s. v. tilslutt var ca. 100 frelste, og mange flere kunne ha kommet med; men da grep nidkjærligheten bedehusfolket, som begynte å agitere for «barnedåpen» og så begynte noen brødre å tale for troendes dåp. Indremisjonen fikk overtaket og de fleste av de nyfrelste gikk da over til dem, hvor der ble dannet musikk- og ungdomsforening for å holde det sammen. Og således stanset denne herlige vekkelse som kunne ha fortsatt enda. Det var Guds ånds besøk, han alene tilkomme æren; men o du dåre av menneske som i kjødelig iver griper inn og ødelegger. No kommer jeg atter fra Kvinesdal. Det var dessverre i den travle høsttid, så der var lite folk om hverda-

gene, men mitt søndagsmøte var fullt av en lyttende skare nyfrelste og andre. Guds ånd var atter mektig over oss. Ja, det var et gripende møte. De som ble frelst på «Fretheim» er glad i vennene og vi tror at Herren skal føre alle inn i sine dybder. Jeg skal opp der igjen når høstarbeidet er ferdig, og jeg tror at med skjønnsomhet og litt forstand kan meget gjøres. Måtte vekkelsen i Kvinesdal fortsette til Guds ære og pris.

Eders i Kristus

Halvdan Wik.

Fra Eydehavn.

Da jeg er så titt minnet om å skrive i «Røsten» vil jeg hermed ta meg tid til å skrive noen ord.

Først av alt må jeg si at Gud er trofast, hvilken veg vinden blåser. Jeg tenker tilbake til sommeren som er gått og virksomheten som vi har hatt i den. Søndag den 18. juli hadde vi dåp. Det var fem som ble døpt, fire brødre og en søster. Det er så godt når hans barn følger den veg som Jesus gikk. Ja, «den som tror og blir døpt skal bli frelst.»

Det er no over tretten år siden jeg kom til Gud og han er den samme uforanderlig. Skulle du som leser disse linjer ikke være frelst så kom til ham, «den levende stein som visstnok ble forkastet av mennesker, men er utvalgt og kostelig for Gud.» Vil du følge ham så skal du få en fred som floden og en rettferdighet som havets bølger og han vil mette deg med det som godt er så du kan gå hans veg med glede. Når du legger deg så skal du ikke frykte og når du har lagt deg så skal din søvn være søt. Så glem da din møyse enn middagen skal livet ditt oppgå, og mørket blir for deg som morgenen. Du skal være trygg; for da er det håp og når du har sett deg vel omkring kan du legge deg trygt tilro og du skal få hvile i ham som kan gi deg langt mere enn hva de ber og forstår.

Hilsen. Matteus 28, 18—20.

Normann Tjøstolsen.

Hvis du søker etter et ord til en bekymret sjel:

Salme 103, 9—13. Es. 43, 25; 55, 6—9.

Jer. 29, 11—13. Luk. 19, 10. Johs. 3, 16.

Om du kjenner deg fristet til synd:

Rom. 6, 12—14 og v. 23. Hebr. 7, 25;

12, 1—4.

De hemmelige kilder.

(Forts. fra forrige nr.)

«Vær ikke bekymret for noe, men la i alle ting deres begjæringer kom fram for Gud i påkallelse og bønn med takksigelse, og Guds fred som overgår all forstand skal bevare deres hjerter og tanker i Kristus Jesus.» (Filip 4, 6—7). Guds fred ja, det er hva som flyter ut fra et fortrolig samfunn med Gud. Det er hemmeligheten til et avballansert liv, sinnsro i trengsler, håp i lidelser. Dette er selve livskilden, pulsåren i kristenlivet, den skjulte fortrolige omgang med vår livs Gud. Her hentes kraft, inspirasjon, visdom, glede, hjelp og utfrielse. Uttørkes denne kilde i vårt liv vil vi snart være i fiendens hender. På disse vann kommer fraktskipene med de himmelske velsignelser flytende.

Jerusalem var en av de store byer som ikke eide noen flod. Herren vilde være dens flod. Vi skal ha en veldig herre istedenfor stride strømmer og floder. «Intet åreskip skal gå der, intet mektig krigsskip fare derover.» (Esaias 33, 21). Denne kilde kan ingen stenge og den fryser aldri til eller forurenses på noen måte. Den er klar som krystall.

Her var hemmeligheten til martyrenes kraft og mot, de drakk av den lønlige kilden. De kunne avsperras fra venner og kjære, men ikke fra Herren og hans velsignelser.

Vannet fra denne kilde er sunt og godt. «Dobbeltbekken» bringer sunnhet og liv hvor den kommer hen. (Esekiel 47). De religiøse meninger og teoriers grunne bekker blir ofte gjort grumsete av menneskefotter, men disse dype, stille vanne er rene og klare. Av denne troesbrønn drakk Abraham og alle troesheltene som står oppregnet i troens billedgalleri. (Hebr. 11). Troen er den guddommelige vannledning hvorigjennom de levende vannstrømmer flyter til oss fra Guds og Lammets trone. «De som bier etter Herren får ny kraft og de løfter vingene som ørnen.» Melom menneskeforhåpningens visne gravhauger og visnede blomster ser vi den guddommelige sølvklare troens flod flyter. Hvor den kommer skaper den i ørkenen et paradys med åndens skjønn frukter, frydens blomster og det evige håps palme-lunder.

Avel Nilssen.

Noe „ekstra ordinært“.

Der er adskillig tilbøyelighet og stundom også sterk trang i den religiøs-evangeliske verden etter noe «ekstra ordinært.» No vel! Om du broder eller søster vil søke noe «ekstraordinært,» så søk i barnlig renhet og i alle måter at oppføre deg ganske liketil og enkelt; ti en sådan ren og enkel opptreden er notidags en meget merkelig ting. Og dersom du ønsker noe «ekstraordinært» utenom det vanlige, så kall sammen til «ekstraordinære» bønnemøter, hvor de troende kommer sammen og blir enige om å be om en eller to bestemte saker av virkelig nødvendighet, og at de holder seg uavbrutt, enkelt og rettlinjert til bønnetemaet, og ikke går utenom. Sådant vil være av stor nytte for Guds folk som både privat og offentlig synes som oftest å be om saker og ting «hulter til bulter». Det skulle i sannhet bli «ekstraordinære» forsamlinger og «merkelige sammenkomster.

Hvor skulle vel ikke Guds Ånd meisle sinnene sammen og drive Guds folk inn i en intes bønnens virksomhet, som ville ha vidtrekkende følger når Guds folk ville be «saklige bønner.»

Hvilken inspirasjon og hvilken merkelig seier der skulle bli! (Matt. 18, 19 og Ap. gj. 4, 24). Det sanne og storslagne liv fra Gud er alltid enkelt, yndigt og liketil. — Og vil du «summa-summarium» oppleve noe ekstraordinært merverdig» så søk å komme så dypt inn i Gud selv som det er mulig; ti intet er så underbart merkelig som den treenige Gud selv! Å, ære være ham!!

(«Den klare Morgenstjerne».)

Kvinner som røker og drikker.

En nordmann i Amerika som nyss giftet seg, skrev hjem forleden: — Jeg har fått en god hustru, hun noder seg hjemme og hverken røker eller drikker. —

Amerikas kvinneverden må befinne seg i en alvorlig krise, når dette naturlige kan framheves som det beste ved en ung hustru. Men er det bare Amerikas kvinner som befinne seg på det lavmål av kvinnelig akt og moral. Mon ikke også våre egne!

Den kjente prest og sjelesørger M. A. Brekke (nå prest ford øve i Stavanger), så slik på spørsmålet da han for noen tid siden holdt en tale for byens Vaisenhus:

— Det verste av alt er unge kvinner drikker no mer enn noensinne før. Hvem må ikke legge merke til hva vi ofte leser i avisene: «I natt var det så og så mange menn og kvinner i fyllearesten.» De tror ikke det er sant hva vi gamle sier: å bli en drankers hustru er det forferdeligste av alt, ford e drikke jo selv også! Før sprang de fra en fyllebotte og var redd, no går de arm i arm og kjører bil sammen. Og de skammer seg ikke for å sitte på dampskip for alle folks øyne og drikke og røke i kapp med e verste. Ja, gå bare på en kafé, så skal dere få se at de røker! Og disse er det som skal bli mødre og bygge opp barndomshjem her i Norge! Tenk dere at vi skulle ha et slikt barndomsminne: En mor som drakk og røkte og dertil malte lepper! En mann fra Suldal kom her til byen. Han møtte en kjenning på gaten. Han sier: Se denne stakkars kvinnen der borte, hvor hun har blitt sund leppene sine, hun er jo blodig over hele munnen! Denne nydelige mote er enno ikke kommet til Suldal — heldigvis! Men den kommer vel også der, hvis her ikke kommer en orkan som renser luften. —

Kanskje det er denne orkan som no er over oss med brennevinskort og tobakksnød. — La kvinnene først og mennene siden ta dette til følge og venne seg av med sin uskikk.

(«Kr.-A.-Ti».)

Når du kjenner deg trett og motfållen:

Es. 40, 28—31. Mark. 6, 31. Luk. 12, 32.

Når det går deg godt:

Matt. 16, 26. Johs. 15, 5. 1. Kor. 10, 12. Gal. 6, 3.

En meddelelse.

Vennene i «Eben-Eser,» Askim, har no tenkt å ansette fast predikant en tid framover. Er det noen som er kalt av Gud til denne gjerning, hvis ikke så legg denne sak fram for Herren så vil han gi svar. Svar kan sendes til Johannes Karlsen, Nordby, Askim.

For vennene i «Eben-Eser,» Askim
Johs. Karlsen.